

Søren Kanne.

Et lille Bidrag til Sagndannelsens Historie.

Af

C. F. Bricka.

Naar Henrik Ibsen i sit „Ballonbrev“ udtaler, at

„kun det kan fremad leve,
som en Digters Sang kan hæve,“

synes denne Sætning, hvis Almengyldighed dog næppe vil blive indrømmet af alle, at stadfæstes ved Søren Kannes Navn, som er blevet lovprist af en af vore Digtere og derved bevaret. Fortællingen om denne brave jydsk Bonde, der satte sit Liv i Vove for at redde en skibbrudten Mand, har i Tidernes Løb uden Tvivl haft mange Sidestykker blandt en Kystbefolkning, som fra Vuggen til Graven er henvist til at føre en haard Kamp med Havet; men Navnene paa disse Hverdagslivets Helte ere, hvad enten de sejrede eller bukkede under i deres Forsøg paa at frelse Medmennesker, skrevne i Glemmebogen, for saa vidt ikke Digternes Penne — Ewalds, Oehlenschlägers, Drachmanns — have foreviget dem og deres Færd.

Den, der har bevaret Søren Kannes Navn for Eftertiden, er, som de fleste vide, St. St. Blicher. I sine „Bavtastene“ hvor han

„har de store dødes lyse Færd
ud fra Død og Glemsels Mørke vristet,“

har han ogsaa rejst Søren Kanne et Minde i et Digt, der begynder med de kjendte Linier:

„Det blæste en Storm udi Kattegat,
de Bølger ginge saa høje,
saa mangen stolt Sømand den samme Nat
for sidste Gang lukked sit Øje“ ¹⁾.

Men for den, hvem dette Digt netop giver Lyst til at erfare noget nærmere om den besungne Begivenhed, vil det snart vise sig, at man, bortset fra den samtidige Bladlitteraturs Beretninger, ikke kan faa andet at vide om den, end hvad Digtet selv fortæller ²⁾. Med andre Ord: Digterens Magt bestaar i dette Tilfælde ikke alene i, at han har frelst Navnet fra Forglemmelse, men saaledes som han har fremstillet Begivenheden, kun saaledes er den forplantet.

Det var Søndag Aften den 15. Febr. 1835, at et Skib fra Hornbæk strandede en Fjerdingvej syd for Grenaa, og den følgende Morgen udførte Søren Kanne sin Bedrift, Skipperens Redning. Det er betegnende for den danske Presses daværende Tilstand, at Tildragelsen i Begyndelsen ganske synes at være undgaaet dens Opmærksomhed, hvilket ikke alene gjælder om Hovedstadens Blade, men selv om de i Aarhus og Randers da udkommende Aviser. Først „Ugeblad for den danske Bonde“, der udgaves i Randers, indeholder i sit Nummer

¹⁾ Digtet findes — selvfølgelig — ikke i den oprindelige Udgave af „Bavtastene“ fra 1823, men er optaget blandt disse i de samlede Udgaver af Blichers Digte.

²⁾ En lille Undtagelse danner Artiklen om Søren Kanne i Nord. Conversationslexikon, 3. Udg. (IV. 270), som er skreven af nærværende Forfatter og er bygget paa den nedenfor meddelte Kancelliforestilling.

for 24. Marts, altsaa 5 Uger efter Begivenheden, en Beretning om den ¹⁾, og et Uddrag af denne Beretning gjorde derpaa sin Runde omkring i Landets Blade ²⁾. Idet derved ogsaa Frederik VI blev opmærksom paa den jyske Bondes Daad, opstod hos ham et naturligt Ønske om at faa nærmere Oplysninger om den, og det danske Kancelli fik derfor Befaling til at indhente saadanne. Det viste sig da, at den i Ugebladet meddelte Beretning i alt væsentligt var korrekt, og der findes altsaa i Litteraturen en paalidelig Skildring af Søren Kannes Bedrift; men da dette Blad nu hører til de sjældnere og derfor vil være utilgængeligt for mange, og da Kancelliets Fremstilling desuden er mere detailleret og i Følge sin Natur i høj Grad fortjener Tiltro, er der formentlig Grund til her at meddele selve Forestillingen ³⁾.

I Anledning af en i Bladet „Dagen“ for Onsdagen den 1ste dennes af „Ugeblad for den danske Bonde“ optagen Beretning om en af Bolsmand Søren Mikkelsen Kanne af Fuglsang ved Grenaa udvist ædel Daad ved at redde Skipperen paa et $\frac{1}{4}$ Mil sønden for Grenaa Havn forlist Fartøj fra at omkomme i Bølgerne m. v. har det behaget Deres Majestæt ved allerhøjeste Reskript af 2den dennes at paalægge Kancelliet at indhente nærmere Oplysning om Sagens Omstændigheder samt derefter at nedlægge allerunderdanigst Beretning desangaaende.

Paa samme Tid, som Kollegiet modtog forbemeldte allerhøjeste Reskript, indløb der hertil en Skrivelse fra Amtmanden

¹⁾ Ugeblad for den danske Bonde, udg. af N. B. Krarup og C. Olsen, 1. Aarg., Nr. 39, S. 213—14.

²⁾ Saaledes i Randers Amtsavis 26. Marts, Aalborg Stiftstidende og Adresse-Avis 28. Marts, Skanderborg Amtsavis 30. Marts, Aarhuus Stifts-Tidende 31. Marts og Dagen 1. April.

³⁾ Findes blandt 3. Departements Forestillinger. Jeg skylder Hr. Kontorchef Kringelbach Kjendskabet til den.

over Randers Amt, hvori han indberettede den af Søren Mikkelsen Kanne udviste Daad og til Oplysning om de med samme forbundne Omstændigheder indsendte Udskrift af et inden Nørre Herreds Politiret under 24de f. M. i den Anledning optaget Forhør.

Af dette Forhør, hvorunder den forulykkede Skipper saa vel som fornævnte Søren Mikkelsen Kanne og hans Fader Mikkelt Sørensen Kanne have afgivet Forklaring, erfares Omstændighederne ved det omhandlede Redningstilfælde at have været følgende. Den 15de Februar sidstleden sejlede Ole Jensen Jyde af Hornbæk fra Helsingør med sin ejende Jagtbaad Bente Marie, 6 Kommercelægter drægtig, indehavende en Ladning Salt, bestemt til Grenaa og bemandet med 2 Matroser, navnlig Jens Larsen og Rasmus Svendsen. Samme Dags Aften omtrent Klokken 8 kom der en svær Bræksø over Skibet, som borttog Kompasset og slukkede Lyset, og omtrent $\frac{1}{2}$ Time derefter kom Skibet paa Grund under Hovedgaarden Hessels Forstrand. Strax efter at Fartøjet var stødt, gik dets ene Side itu, saa at Forenden strax stod under Vand, og Skibsdækket løsnedes og gik til Søs. Skipperen og hans 2de Matroser forsøgte at gaa i Land med Skibsbaaden, men denne blev ved den stærke Søgang strax fyldt af Vand, saa at de maatte begive sig tilbage paa Skibet, hvorpaa Baaden drev i Land. Skipperen holdt sig derpaa fast ved Agterspejlet, staaende i Vand til op paa Livet, og forblev i denne Stilling, indtil han næste Dags Morgen blev reddet. Den ene af Matroserne, Rasmus Svendsen, holdt sig fast ved Masten, men blev endnu samme Aften omtrent Klokken 10 kastet i Søen af en Bølge og har ikke siden været at finde; den anden Matros, Jens Larsen, gik op i Vanten og forblev der, indtil det begyndte at dages, da han svømmede i Land. Han bad Skipperen at følge sig, men denne var for udmattet og svag dertil og maatte derpaa blive paa Vraget, i hvilken Stilling han til sidst kom i en næsten bevidstløs Tilstand. Omtrent et Par Timer efter, at Jens Larsen havde forladt Vraget,

kom Søren Mikkelsen Kanne i Følge med sin gamle Fader Mikkelt Sørensen Kanne med Heste og Vogn til Strandbredden. I det Haab at kunne frelse Skipperen steg førstnævnte i den i Land drevne Baad og førte den 4 forskjellige Gange ud i Søen, men maatte hver Gang formodelst Storm og Søgang med Paalandsvind vende tilbage uden at kunne naa Skibet, og ved den stærke Søgang var Baaden flere Gange nær ved at kæntre, og kun ved at holde fast til Rælingen af Baaden undgik han at blive kastet i Søen; da det imidlertid var hans faste Forsæt at redde Skipperen, hvilken Fare han end udsatte sig for, hvortil han saa meget mere bestemte sig, da man idelig hørte den ulykkeliges Jammerskrig, spændte han Hestene fra Vognen og gik ud i Søen med dem, uagtet hans Fader bad og besværgede ham ikke at gjøre det, forestillende ham, at det ikke kunde ske uden Livsfare, og at, naar det ikke var muligt at gaa ud til Vraget med Baaden, maatte det være endnu mindre muligt at opnaa denne Hensigt med Hestene. Ikke desto mindre begav han sig, som bemærket, siddende paa den ene Hest og ledende den anden ved Haanden, ud i Søen og førte dem med stor Livsfare svømmende under en stærk Storm og svær Søgang med Paalandsvind, saa at Bolgerne flere Gange sloge over dem, til en Sandbanke i Nærheden af Vraget, hvor der vel var Fodfæste, men hvor dog Vandet gik ham op til Armene, ligesom ogsaa Bolgerne her sloge over hans Hoved og Hestene, saa at Faderen ofte ikke kunde øjne nogen af dem. Fra det Sted kastede han Enden af Hestenes Tømme ud til Skipperen, der efter flere forgjæves Forsøg omsider fik den bunden om Livet, hvorpaa Søren Mikkelsen Kanne halede ham til sig paa omtrent 3 Alens Afstand. Han søgte nu først at bringe ham til at stige op paa Hesten, men da Skipperen var saa svag og afkræftet, at han ikke fornaaede det, maatte han selv stige af i Vandet og løfte ham op paa Hesten, og da han heller ikke var i Stand til at holde sig oprejst paa denne, maatte Kanne med den ene Haand holde ham derpaa, medens han med den

anden Haand styrede begge Hestene og saaledes førte sig selv og Skipperen med største Livsfare gennem det oprørte Havs Bølger til Lands. Han kjørte derpaa Skipperen til sit Hus, plejede ham der omhyggeligen og sendte strax Bud til Grenaa, hvortil han endnu samme Dag blev afhentet.

Paa Grund af de saaledes oplyste Omstændigheder, der yderligere bestyrkes derved, at den tilbageblevne Matros Jens Larsen, som var bortrejst, forinden det forømmeldte Forhør blev optaget, men før sin Afrejse blev fremstillet for Retten for at beedige sin for Notarius publicus afgivne Søforklaring, ved denne Lejlighed bevidnede, at Søren Mikkelsen Kanne var den, der med særdeles Anstrængelse og Livsfare reddede Ole Jyde, har Amtmanden over Randers Amt anset førstnævnte, som desuden i Følge vedkommende Underøvrigheds Erklæring er en god, sædelig og arbejdsom Mand, for kvalificeret til at forundes Medaillen for ædel Daad og derhos holdt det for ønskeligt, om han, der sandsynligvis er fattig, kunde tilstaa en passende Pengebelønning.

Kancelliet formener, at Søren Mikkelsen Kanne, har gjort sig fuldkommen fortjent til at forundes Medaillen for druknedes Redning med Tilladelse at bære den i det for Medaillen i Anledning af Søslaget den 2den April 1801 bestemte Baand, hvorhos Kollegiet tror endvidere at burde henstille til Deres Majestæts Naade, hvorvidt De maatte finde Anledning til at tilstaa ham nogen Pengebelønning for hans højst rosværdige Forhold.

.....

Det kongelige danske Kancelli, den 8de April 1835.

Allerunderdanigst

Stemann.

Ørsted. Larsen. M. Lange. Hansen. Bentzen.

Jacobsen.

Paa denne Forestilling resolverede Kongen 11. April, at Søren Kanne skulde have Medaillen for druknedes

Redning og desuden 40 Rdl. Sedler ¹⁾. Ogsaa paa anden Maade hædredes Manden, idet han fra en Del Aarhusianere fik et stort Sølvbæger, paa hvis ene Side hans Daad var fremstillet, medens den anden bar følgende Indskrift: „Fra Borgere og Borgerinder i Aarhus til Bolsmand Søren Kanne, den højmodige Frelser af et Menneskeliv“ ²⁾.

Søren Kannes heltemodige Færd hin Vintermorgen tilhører Historien og har efterladt sig et uudsletteligt Spor i vor Skjønliteratur, men hans øvrige Liv vedkommer os ikke. Det skal derfor blot berøres, at han, der var født 10. Febr. 1801 i Hessel Strandhus ved Grenaa ³⁾, henved 60 Aar gammel mistede Livet 10. Novbr. 1860 ved — Drukning. Han var om Aftenen gaaet ud for at lede om en Ko, men faldt i Aaen ved Grenaa og omkom saaledes, overlevet af den Mand, hvis Liv han havde reddet 25 Aar tidligere, og som nu boede i Grenaa. I hans Hjem — han var Gaardmand paa Hessel Hede — opbevaredes endnu det Sølvbæger, erkjendtlige Medborgere havde skjænket ham. Han efterlod sig Enke, men ikke Børn ⁴⁾. —

Har det nu i og for sig nogen Interesse at lære en paalidelig Beretning om Tildragelsen paa Hessel Strand at kjende, knytter der sig næppe ringere Interesse til Spørgsmaalet om Forholdet mellem denne Beretning og Overleveringen. Overleveringen — det vil i dette Tilfælde, som allerede antydtes, sige det samme som Blichers

¹⁾ Resolutionen meddeltes 28. April i Ugeblad for den danske Bonde I. 245.

²⁾ Aarhus Stifts-Tidende 11. Juni 1835.

³⁾ Lolland-Falsters Stifts-Tidende 6. Marts 1861 (af Fr. Barfod).

⁴⁾ Grenaa Avis 13. Novbr. 1860.

Fremstilling. Da det imidlertid ikke tør antages, at Enkelthederne i denne staa klart for alle Læsere, skulle de i Korthed anføres her.

En Skipper fra Hornbæk, alene med en lille Dreng om Bord, overfaldes af Storm, og henad Dagningen støder Skibet paa et Rev. Søren Kanne, der er ude med sin Fader, opdager Skibets farlige Stilling, og trods Faderens Advarsel styrer han sine to Heste, som just staa tøjrede paa Brinken, ud i Havet, idet han til Farvel tilraaber Faderen:

„I Fald jeg derude skal faa min Rest,
lad se, at I sørger for Karen!“

Huggende den ene Hest med Træskohælen og baskende den anden med Tøjrepælen, tvinger han dem ud i Vandet, og da han er naaet ud til Skibet, raaber han til Skipperen:

„Hej, Landsmand, sid op nu, hvis du vil med,
og hold saa din Dreng ved hans Trøje!“

Opfordringen følges; i en Fart gaar det nu tilbage gennem Bølgerne, „og frelste de springe paa Stranden“. Der kaste alle tre sig i Bøn til Herren paa Knæ, medens Skibet splintres. Drengen er forkommen, og den fattige Søren Kanne faar begge hjem, hvor han plejer dem uden Betaling.

En Konfrontation af de to Beretninger, Kancelliets og Digterens, vil hurtig lægge for Dagen, at der er adskillige Uoverensstemmelser mellem dem, og det maa betragtes som hævet over al Tvivl, at dette i alt væsentlig er det samme som, at den sidste afviger fra Sandheden. At Digteren har tilføjet et og andet for at skabe et vist dramatisk Liv og for saa vidt med velberaad Hu har brugt Vold mod den historiske Sandhed, kan man sige

sig selv; de forskjellige Samtaler f. Ex. vil ingen falde paa at anse for at skulle være korrekte Gjengivelser af de virkelig faldne Ord. Men medens Digteren maa staa temmelig frit overfor de underordnede Detailler, og hans Fremgangsmaade i det foreliggende Tilfælde er fuldt forsvaret i saa Henseende, kan der ingen Tvivl være om, at det er hans Pligt, som det ogsaa har været hans Hensigt, i Hovedsagen at holde sig til det faktiske. Dette er dog ikke lykkedes ham. Han gjør Skibets oprindelige Besætning for ringe, lader Strandingen foregaa henad Morgen i Stedet for om Aftenen, fortæller, at Hestene staa tøjrede ved Stranden (i Februar Maaned!), medens Søren Kanne i Virkeligheden kommer kjørende med dem, osv. osv. Man kan, om man vil, betragte flere af disse Træk som Biting, men man vil næppe kunne forklare de foretagne Forandringer som skete af rent digteriske Grunde. Af større Betydning er det imidlertid, at Blicher lader Søren Kanne redde to Mennesker i Stedet for et, thi her staa vi foran en Forandring, som er aldeles uforsvarlig, og man kan da ogsaa trygt gaa ud fra, naar man tager Hensyn til Digtets Karakter, at her ikke foreligger nogen bevidst Forvanskning. Medens Blicher saaledes mod sin Vilje overdriver Resultatet af den jydskes Bondes Daad, forringer han paa den anden Side selve denne betydelig, thi først den officielle Beretning lader, idet den fremstiller Skipperens hele Hjælpeløshed, hans Redningsmands opofrende Energi ske Retfærdighed. Man tør derfor dristig paastaa, at Blicher vilde have holdt sig langt strengere til Sandheden, om han havde kjendt denne, og man tør tro, at hans Digtning derved tillige var bleven rigere paa kraftige Træk; men Spørgsmaalet om, hvorfra de historiske Fejl

hos ham skrive sig, om fra en unøjagtig Overlevering eller fra egen utro Hukommelse, kan ikke besvares med Sikkerhed. Nærmest ligger det dog unægtelig at skrive Fejlene paa andres Regning, thi man har lidt ondt ved at tænke sig, at en Mand med Blichers Evner skulde efter først at være bleven greben af den korrekt fortalte Historie senere have glemt saa væsentlige Sider af den ¹⁾.

Gjentaende er det i det foregaaende blevet ytret, at Blichers Fremstilling af Søren Kannes Bedrift er den eneste, der kjendes. Et Bevis herpaa er fra Kunstens Side leveret paa Udstillingen 1877, hvor der fandtes et Maleri af C. Blache, forestillende „Søren Kanne, som med sine Heste redder to skibbrudne“ ²⁾. Emnet angaves vel udtrykkelig at være hentet fra Blichers Digt, men havde Kunstneren vidst, at dette er upaalideligt, havde han vel ikke benyttet denne Kilde. Endnu mere talende turde det være, at da Grenaa Avis 13. Novbr. 1860 meldte Søren Kannes Død, fortalte den, at det var

¹⁾ Naar „Søren Kanne“ er digtet, lader sig vel næppe afgjøre. Saa vidt vides, fremkom Digtet første Gang 1839 i Brage og Idun, udg. af F. Barfod, I. 590 ff. Det efterfølges her af Digtet „Peder Lykke“, der handler om en Tildragelse ved Vesterhavet „sidst 8. Januar“ (3: 1839, som det fremgaar af samtidige Aviser), og hvori Blicher siger, at han „ret nylig“ slog Harpen i Osterled, „da om Kanne jeg lagde en Vise“; men et bestemt Vink om det ældre Digts Tilblivelsestid indeholde disse Ord ikke. At Blicher lader S. Kannes Heste staa tøjrede nede ved Stranden, synes at tyde paa, at han ikke lige efter Begivenheden kan have besunget den, da man skulde tro, at han i saa Tilfælde umulig kunde have gjort sig skyldig i en saadan Anakronisme.

²⁾ C. Reitzel, Fortegn. over danske Kunstneres Arbejder paa de i A. 1807 - 82 afholdte Charlottenborg-Udstillinger S. 43. I Tolstrups nedenfor nævnte Skrift „Fra Sømandslivet“ er S. 14 gjengivet en Tegning af O. Bache fra 1885, der ogsaa fremstiller Søren Kanne reddende to Mennesker.

ham, der 1835 havde frelst to Menneskeliv, og det uagtet Bladet ikke alene kunde angive Navnet paa det forulykkede Skib, men ogsaa vidste, at den reddede Skipper endnu boede i Grenaa, og at Bægeret med Indskriften bevaredes i den afdøde Hædersmands Hjem. Saa haardnakket har Traditionen holdt sig i det af Blicher be-
traadte Spor, selv i den Egn, hvor Begivenheden passerede og de i den optrædende Personer færdedes. Og det er lærerigt at blive Vidne hertil, thi naar vor Tid kan opleve dette, hvad kunne Sagnene da ikke have udviklet sig til i Tider, hvor Midlerne til at kontrollere og rette dem vare langt færre?

For et Par Aar siden er der i Litteraturen fremkommet et lille Bidrag til Søren Kannes Historie, som paa Forhaand maatte vække Formodning om at bringe nye og selvstændige Efterretninger. Denne Formodning er nu ganske vist bleven skuffet, men til Gjengjæld gives os her et nyttigt Vink til Advarsel mod ubetinget at tro et Sagn, fordi det tilsyneladende stadfæstes, og vi bør derfor dvæle lidt ved dette Bidrag, der findes i Pastor C. Tolstrups 1885 udgivne Opbyggelsesskrift: „Fra Sømandslivet“. Den 1886 som Præst ved Domkirken i Roskilde afdøde Forfatter, der var født 1819 i Grenaa og 20 Aar gammel dimitteredes privat til Universitetet ¹⁾, har sat sig den Opgave i en af de religiøse Betragtninger, der danne Bogens Indhold, at minde om Søren Kannes Daad ²⁾. Skjønt det er en gammel, kjendt Historie, vil han dog opfriske den, siger han, dels fordi der end ikke behøves et halvt Aarhundrede „for at afblege Trækkene

¹⁾ S. Elvius, Danmarks Præstehist. i A. 1869—84 S. 408.

²⁾ Tolstrup, Fra Sømandslivet S. 15 ff.

af en ædel Daad“, dels fordi han særlig har en vis Ret til at gjenfortælle den, „eftersom den tildrog sig saa at sige lige for mine Øjne paa det Sted, hvor jeg legede min Barndomsleg, og hvor jeg opsamler mine Barndoms-minder“. Naar Forfatteren mener, og det med Rette, at han derfor kan give sin Fortælling større Anskuelighed, maa dog bemærkes, at det ikke skjønnes, at han har benyttet sit Lokalkjendskab til nærmere at skildre Fortællingens Baggrund; kun nævner han, at Søren Kannes Hjem laa et Stenkast fra et Rettersted. Selve hans Beretning gaar ud paa, at en af Grenaas Sømænd ved Navn Ole Jyde var ude med sit Fartøj, hvis Besætning kun bestod af ham og en Smaadreng. Forgjæves søgte Skipperen under Stormen at naa ind i Havnen, inden Mørket faldt paa; Vind og Bølger toge Magten over Skibet og dreve det afsted, indtil det stødte mod en Revle. Der saa Søren Kanne det den følgende Morgenstund, da han med sin Fader gik ned til Stranden, og han reddede nu begge de skibbrudne. Hele Scenen fortælles ganske som hos Blicher, til Dels med dennes egne Ord.

Vi staa her overfor en Forfatter, hvis Personlighed synes at indgyde Tillid, og som har særegne Betingelser for at vide god Besked, og dog bliver hans Vidnesbyrd betydningsløst. Det nye hos ham, at Ole Jyde var fra Grenaå, er faktisk urigtigt, rimeligvis opstaaet ved en Forvexling med senere Tider, da Skipperen havde nedsat sig i den lille jyske By, og alt det øvrige er kun et Opkog af Blicher. Saa langt er han fra at være en ny, uafhængig Kilde, saaledes som man maatte tro efter hans egne Udtryk, at den Begivenhed, der „saa at sige“ er foregaaet lige for hans Øjne, kjender han i Grunden

kun gjennem Digterens Beskrivelse. Hermed skal nu ikke være rejst en Anke mod Forfatteren, hvis Øjemed slet ikke har været at give en historisk Beretning, men som blot har villet tage nogle Træk af Virkeligheden som Ramme om en opbyggelig Betragtning; men idet han, sikkerlig ubevidst, sammenblander Virkeligheden med Traditionen i den af Digteren formede Skikkelse, fremkommer der et mærkeligt Exempel paa, hvorledes Traditionen fra Litteraturen kan brede sig ud blandt Folk og saa blive ført til Bogs igjen, tilsyneladende skrivende sig fra mundtlige Beretninger alene eller endogsaa fra egne Oplevelser og saaledes med Krav paa Evne til at stadfæste det tidligere kjendte, men i Virkeligheden kun bevægende sig i en Kreds, saa at den, idet den vender tilbage til sit Udspring, ikke tilfører det oprindelig meddelte et eneste nyt Holdepunkt. —

Medens Kritikken saa ofte, idet den trænger ind paa Sagnet for at prøve dets Sandhed, ender med at forkaste det, har det foregaaende vist, at her er et Tilfælde, hvor Sagnet vel ikke gaar ganske sejrrig ud af Prøven, men hvor Gjenstanden for det, selve Søren Kanne, vinder ved at stilles i Historiens fremfor i Sagnets Belysning.